

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

RIMAY JÁNOS ÁRNYÉKA

– egy költészeti fesztivál ürügyén –

*A Bodrogon gazdátlan árnyék imbolyog,
a tavirózsa levelein lépeget,
a galériaerdő lombjain megülve
sóvárogva nézi a magos eget.
Rémlik, szelíd fény volt ő is valaha,
hűséggel szolgált egy messzi csillagon,
hol felbomlott a rend, beállt az éjszaka,
s most hazátlanul bódorog, vakon.*

*De honnan veszem én, hogy földönkívüli?
Lehet, tán nagyon is közülnk való.
Esetleg egy késő reneszánszkori
vágóban dobta le magáról a ló.
S ha már a virtusnak nem volt mestere,
bizony, csak poéta lehetett szegény,
ki Rimay ránk testált rímeit kereste
a harmadik évezred vérfojtos égén.*

*Egy metaforányi felhőt küld a szél,
a lélek arra átszáll könnyeden,
s láthatja: kelet felől mint hömpölyög
a soron álló iszlám veszedelem.
Riadót rikoltó kakasok, keljetek!
Kardra és keresztre, Patak büszke vára!
S ha lőporból, vérből nem lenne elég,
készülhetünk a végső imára!*